

Несподіване весілля. Медовий місяць
Ксана Рейлі

Розділ 1

— Нічого собі! — вражено сказала я та присвиснула. — Я потрапила в Букінгемський палац?

Гордій біля мене тихо хмикнув. Я справді була в захваті від побаченого. Звісно, розуміла, що будинок дідуся мого чоловіка буде великим, але такого навіть не очікувала. Я легко опустила окуляри на перенісці, щоб краще все роздивитися. Переді мною стояв величезний будинок з тинькуванням бежевого кольору та красивим оздобленням навколо вікон. Він був не просто великим, а майже як палац. Я не могла ніяк прийти до тями від побаченого, аж доки Гордій не схопив мене за руку.

— Ходімо, Поліно! — сказав він. — Ти ще всередині не була. Будеш ще більше шокована.

— Ти не говорив, що твій дідусь аж настільки багатий, — зауважила я. — Це...

— Неймовірно, прекрасно та як у твоїх мріях? — перервав мене чоловік.

— Майже. Я хоч і хотіла завжди бути багатю, але сподівалася, що мені вдасться самій себе забезпечити. Ну, а тепер мені дуже пощастило з моїм чоловіком.

Я мило усміхнулася, зустрічаючись поглядом з красивими сірими очима Гордія. З першої ж миті, як я побачила їх, то полюбила так сильно, що досі моє серце завмирало кожного разу, коли я дивилася в них. Інколи мені не хотілося нічого, аби лише він глянув на мене так по-особливому та з любов'ю.

Ми підійшли до будинку і перед нами одразу ж відчинилися двері. Я широко усміхнулася, коли побачила дідуся, що прямував до нас. Гордій же був занадто напруженим. Він так міцно стискав мою руку, що навіть було трохи боляче. Я легко постукала пальцями по його долоні, і чоловік послабив хватку. Він прошепотів одними губами слово "вибач" та продовжив дивитися своїм суворим поглядом на дідуся. Лише одного разу Гордій дивився на мене так. І це був той жахливий момент, коли він не повірив мені. З того часу чоловік завжди намагався загладити свою вину переді мною. Хоч і минуло багато часу з тієї миті, він все ще відчував провину. З дідусем Гордій не спілкувався зовсім, тому ця напруга була цілком очікуваною. Щоправда, я думала, що вони зможуть помиритися раніше. Та я рада, що у них з'явилася можливість зробити це під час нашого медового місяця.

— Вітаю! — заговорив Гордій старший, усміхнувшись. — Невимовно приємно бачити вас у своїй скромній оселі.

— Скромній? — перепитала я та засміялася. — Цей будинок в разів п'ять більший за той, в якому ми живемо. І якщо я раніше думала, що у нас великий дім, то зараз мені здається, що це зовсім не так.

— Цей дім теж ваш, — сказав дідусь. — Комуś же це все дістанеться.

Він розвів руками та усміхнувся мені. Я пройшлася поглядом по цьому будинку і якийсь дивний мороз пробіг по спині. Моє тіло легко здригнулося, хоча на вулиці було дуже жарко.

— Поліно, — Гордій старший звернувся до мене та підійшов ближче. Він поклав свої руки на мої плечі, змушуючи мене відпустити долоню свого чоловіка, — я дуже радий, що ти тут. Нам не вдалося побачитися особисто після нашої розмови у суді, але я щиро сподіваюся, що ми зможемо порозумітися.

— Ми уже це зробили, коли ви телефонували до мене, — нагадала йому я. — Я справді не тримаю на вас зла.

— На відміну від мого внука, — сказав чоловік та повернув голову вбік. — Гордію, ти так подорослішав та змужнів. Не встигаю за тобою.

Дідусь легко усміхнувся, але Гордій не відповів йому тим самим. Хлопець холодно дивився на свого дідуса, примружуючи очі. Мені хотілося вдарити його чимось по голові та засунути його гордість в одне місце.

— Поліно, ти можеш поки піти до будинку та розкласти свої речі, — сказав до мене Гордій старший. — Ми трохи поговоримо наодинці.

— Так, звісно!

— Анна тобі все покаже.

Я кивнула головою та пройшла всередину, залишаючи обох чоловіків на сходах біля будинку. Швидко оглянулася шукаючи очима Гордія, але він повністю був зосереджений на тому, хто стояв навпроти нього. Мені хотілося, щоб вони нарешті помирилися, але я розуміла, що Гордію буде важко переступити через свої принципи. Але ж хіба він не для цього приїхав сюди?

Анна провела мене на другий поверх та звернула в один з коридорів. Я ніколи не бачила, щоб у будинку було їх декілька. Я заворожено розглядала стіни старовинного дизайну, обвішані картинами. Жінка відчинила двері до найпершої кімнати та запросила мене всередину. Я трохи напружилася, бо цей старий стиль починав лякати. На щастя, ця кімната була більш сучасною. Стіни, пофарбовані в прийнятний кремовий колір з легкими золотистими розписами. Усі меблі були великими з темного дерева. З кімнати виходили двері на довжелезний балкон, що охоплював усю крайню частину другого поверху. Я так захопилася оглядом кімнати, що навіть не помітила, коли Анна встигла піти геть. Мій погляд зупинився на наших з Гордієм валізах, які заніс сюди охоронець, як тільки ми приїхали. Я потягнулася до однієї з них та відкрила. Важко видихнула й втомлено сіла на підлогу, адже розкладання речей ніколи не було моїм улюбленим заняттям. Я довгий час розкладала речі та постійно кидала погляди на двері в очікуванні Гордія. Всередині було хвилювання, бо я справді переживала через їхнє

непорозуміння. Мені хотілося, щоб між ними нарешті усе стало добре. Можливо, тоді Гордій погодиться стати спадкоємцем дідуся, бо втратити таке багатство – це було б повним божевіллям.

Двері відчинилися і в кімнату зайшов Гордій. Я одразу ж підскочила на ноги та підійшла до нього. Мої руки знайшли його долоні й міцно стиснули їх. Я уважно дивилася йому в очі, вивчаючи його стан. Здається, він був спокійним.

– Як усе минуло? – стурбовано спитала я.

– Добре, – просто відповів він. – Ми майже порозумілися, але ще потрібен час, щоб помиритися з ним.

– Гордію, ну, годі вже! Ти ж сумуєш за ним. Я бачу це.

– Він не мав права так чинити з нами, Поліно!

– Як і ти не мав права не вірити мені тоді. Ми усі помиляємося, але так само заслуговуємо на пробачення.

– Не знаю, – пробурмотів він і відпустив мої руки. – Мені треба подумати.

Я розчаровано похитала головою та знову присіла біля валіз, щоб розібрати решту речей.

– Сподіваюся, що твоя гордість не зруйнує наш медовий місяць, – роздратовано сказала я.

Наші погляди на мить зустрілися. Гордій видихнув і опустився на підлогу поруч зі мною. Він теж почав витягувати мій одяг з валізи.

– Вибач. Я обіцяю, що зроблю для тебе незабутній медовий місяць, який тобі точно сподобається.

– Ну, гаразд.

– Як мінімум, нам треба почати працювати над Тео та Вікторією.

Гордій підморгнув мені, а я трохи опустила головою, тримаючи в руках сукню, що витягнула з валізи. Він так часто говорив про дітей, але я не була ще поки готова до них. Так, я погодилася з цим, коли ми вдруге одружувалися, але насправді мене лякала лише одна думка про материнство. І Гордій знав це, адже ми неодноразово говорили про майбутніх дітей. І ми вирішили, що ще рік-два поживемо для себе.

– Ти забув про нашу домовленість? – сухо спитала я.

– Я пам'ятаю. Мені наступного місця тридцять, Поліно. Я справді хочу дітей.

– Знаю, але... Я не готова поки.

– Добре, – все ж погодився Гордій.

— Дякую за розуміння, — прошепотіла я.

Він нічого не сказав, а продовжив допомагати мені розбирати валізу. Діти — це єдине питання, яке мучило нас. І коли Гордій хотів справжню сім'ю зі мною та нашими дітьми, я хотіла ще деякий час пожити для нас обох. Мені було дуже добре з ним, а я боялася, що діти зруйнують усе між нами.

— Ох, нічого собі! — Гордій підняв свою руку, на якій з одного пальця звисав відвертий мереживний бюстгальтер білого кольору. — Вау! Коли ти збираєшся це одягнути?

Він уважно подивився на мене, а я одразу ж почервоніла. Швидко вирвала з його руки білизну та сховала її за своєю спиною. Його рука потягнулася знову до валізи, звідки він витягнув нижню частину комплекту. Я підсунулася ближче до нього, намагаючись забрати з його рук білизну.

— То коли ти одягнеш це? — повторив Гордій. Він нахилився ближче до мене та ледь торкнувся моїх губ своїми. — Сподіваюся, що сьогодні. Я дуже хочу побачити тебе в цій білизні.

— О, ти обов'язково побачиш мене в ній, — солодким голосом прошепотіла я навпроти його губ, — але спочатку цю білизну побачить твій дідусь, бо я збираюся вдягнути її на вечерю з ним.

— Я теж буду на цій вечері, тому фактично ти одягнеш її для мене.

Я усміхнулася, а він швидко поцілував мене в губи. Користуючись нагодою, я вирвала білизну з його рук та штовхнула хлопця в плечі.

— Йди розбирай свою валізу! — сказала йому, сміючись. — Не побачиш більше моєї білизни, а у мене ще багато таких красивих комплектів є.

— Перестань мене дразнити! — обурився Гордій.

Він відсунувся від мене та відкрив іншу валізу. Хлопець почав витягувати свій одяг, а я уважно спостерігала за ним. Помітила, що на його обличчі з'явилася легка усмішка. Мені стало цікаво, про що він думав. Можливо, уявляв мене в цій білизні? Мій погляд опустився на маленький мереживний комплект, який я купила навмисно для цього медового місяця. Треба буде обов'язково вдягнути його, але коли?

Після того як ми розібрали валізи, Анна сказала, що дідусь через тридцять хвилин чекає нас на вечерю. Я швидко схопила чорну спідницю з вирізом на лівому стегні та красиву білу блузку з милим комірцем. Мені хотілося мати вдалий вигляд для цього красивого місця, тому я ще взула чорні туфлі на підборах і поправила макіяж. Гордій лише косо дивився на мене, адже він всього лише переодягнув футболку. Фактично нічого не змінилося, адже обидві його футболки були чорними.

— Занадто офіційно, — сказав він, розглядаючи мене з голови до ніг. — Ти схожа на вчительку.

— Ти розповідаєш мені про свої еротичні фантазії? — пробурмотіла я, наносячи блиск на губи. — Рекомендую їх тримати при собі, бо я ще можу злякатися та втекти від тебе.

Я покрутилася біля дзеркала, поправляючи руками своє волосся. Цей образ був одним з найбільш вдалим для такої особливої вечери. Гордій піднявся з ліжка та підійшов ближче. Він обійняв мене зі спини, дивлячись на нас у дзеркалі.

— І куди ти втечеш? — тихо спитав він.

— Хочеш перевірити та дізнатися? — Я подивилася на нього, піднявши одну брову.

— Ти не втечеш від мене, Поліно.

— Чому ти такий впевнений?

— Бо ти кохаєш мене, а значить, завжди будеш там, де і я.

— Бракує лише обкластися дітьми, — невдоволено буркнула я та помітила, що Гордій напружився. Здається, його це зачепило, тому я вирішила трохи змінити тему та додала: — У світі є стільки куточків, у яких я не була. Але... На подорожі потрібні гроші. Ду-у-у-же багато грошей.

— І як ти збираєшся отримати гроші? — Гордій насупився.

— Стану спадкоємицею твого дідуся, — пожартувала я. — Тобі не потрібен цей спадок, а комусь же він має дістатися.

Гордій раптом забрав свої руки від мене та почав голосно сміятися. Він аж зайшовся від сміху та трохи зігнувся. Я ж насупилася, спостерігаючи за ним. Він ніколи так голосно не сміявся. Гордій похитав головою, прикривши обличчя своїми руками, але продовжував сміятися. Я хоч і пожартувала, але така його реакція починала злити.

— Чому ти смієшся? — не витримала та спитала я.

— Чекай, ти серйозно? — Гордій знову засміявся. — Ти... Ти справді думаєш, що дідусь перепише свій спадок на тебе?

Я роздратовано видихнула та знервовано поправила спідницю, прямуючи до дверей. Мені не хотілося більше слухати його дурного сміху. До того ж він не міг ніяк перестати сміятися наді мною. Я не звикла до такого, тому мені стало неприємно від цього.

— Ти хочеш посперечатися? — спитала я та розвернулася до нього. — Два місяці — і твій дідусь полюбить мене більше, ніж тебе.

— Настільки, що аж залишить тобі усе своє багатство? — перепитав Гордій, далячись сміхом. — Ти хоч сама чуєш, що кажеш?

— Чую! І хочу, щоб ти теж почув. Я не люблю програвати, а ще більше ненавиджу, коли наді мною сміються. Ти будеш сміятися останнім, коли спадок твого дідуся стане моїм.

Гордій нарешті перестав сміятися, коли зрозумів, що мої слова цілком серйозні. Він раптом випрямився, дивлячись на мене, а тоді показово поплескав у долоні.

— Молодець, Поліно! — мовив він та хижо посміхнувся. — Прапор тобі в руки, але хто сказав, що я відмовляюся від спадку?

Я розгублено подивилася на нього, бо не дуже розуміла, що він мав на увазі. Гордій сам постійно говорив, що не хоче бути спадкоємцем дідуся. Потрібно було декілька секунд, щоб усі пазлики в моїй голові склалися.

— Ти навмисно це робиш! — голосно сказала я. — Ти... Який же ти хитрюга, Гордюша! Я не очікувала такого від тебе. Тобто ти прикидаєшся, коли робиш з себе такого гордого ображеного внука, якому нібито не потрібен спадок? Насправді ти таким чином намагаєшся підштовхнути свого дідуся до того, щоб він залишив усе своє багатство таки тобі. Я тут пригадала, як у суді він сказав мені, що ти переконав його у тому, що заслуговуєш отримати цей спадок тоді, коли відмовився від нього. То це і є твій план?

— Можливо, — байдуже відповів він.

— А я думала, що ти справді ображений на нього через те, як він вчинив зі мною, — дорікнула я, не приховуючи образи. — Гаразд! Іду підкоряти серце твого дідуся.